

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 7.04.2016r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 maja 2014r. w R. oskarżony D. S. zawarł umowę kredytową nr (...) na zakup w systemie sprzedaży ratalnej laptopa marki H. za kwotę 2.713.00 zł. Przy jej zawarciu złożył oświadczenie niezgodne z prawdą o osiągniętych zarobkach i swoim zatrudnieniu w Firmie (...) z siedzibą w R. przy ul. (...) do dnia 05.02.2012r. na czas nieokreślony na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego z miesięcznym wynagrodzeniem netto 2000 zł, w której w rzeczywistości nie był zatrudniony, a które to oświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania przedmiotowego kredytu. W ten sposób doprowadził (...) S.A z/s we W. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, gdyż nie miał zamiaru i możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania wynikającego z zawartej umowy .

Oskarżony nie pracował w przedmiotowej firmie, a więc przedmiotowe zaświadczenie było nieprawdziwe. Nie spłacał również zaciągniętego kredytu.

(zawiadomienie k. 1 do 2, dokumenty k. 6 do 9, zeznania świadków: J. B. k. 13 do 14, R. B. k. 27 do 28, informacje k. 21, k. 30, k. 50, k. 53, wyjaśnienia oskarżonego D. S. k. 73 do 74).

Oskarżony D. S. w czasie czynu nie miał ograniczonej ani zniesionej zdolności do rozumienia jego znaczenie i pokierowania swoim postępowaniem. Przesłanki z art. 31 § 1 kk oraz z art. 31 § 2 kk nie zachodziły.

(opinia sądowo psychiatryczna – psychologiczna k. 76 do 79, 93).

Oskarżony D. S. przyznał się w całości do zarzucanego mu czynu i złożył wniosek o poddanie się karze, który został w całości zaaprobowany przez Prokuratora.

Wyjaśnienia oskarżonego w całości zasługują na wiarę. Ich treść znajduje bowiem potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w aktach przedmiotowej sprawy materiale dowodowym. W szczególności dotyczy to zeznań świadków: J. B. i R. B., którzy potwierdzili fakt popełnienia przestępstwa przez oskarżonego.

Świadek J. B. potwierdził fakt zawarcia przedmiotowej umowy przez D. S., a świadek R. B. - fakt przedstawienia przez oskarżonego nierzetelnego oświadczenia o osiągniętych zarobkach i swoim zatrudnieniu w firmie (...) (...) z siedzibą w R..

Zeznanie te Sąd uznał za szczere , wiarygodne i pozostając w zgodzie z zebrany materiał dowodowy.

Zdaniem Sądu zeznania świadków: G. B., D. W. i R. W. nie wniosły istotnych elementów faktycznych do sprawy.

Sąd uznał za wiarygodne dowody z dokumentów urzędowych

zalegające w aktach sprawy i powołane powyżej jako podstawa ustaleń faktycznych. Dokumenty te sporządzone zostały przez uprawnione do tego organy, w zakresie ich kompetencji i w przewidzianej przepisami prawa formie, a ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu.

Oskarżonemu D. S. zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, a więc tego , że w dniu 04 maja 2014r. w R. woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził (...) S.A z/s we W. przy ul. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.713.00 zł, za pomocą wprowadzenia w błąd przedstawicieli w/w banku co do zamiaru i możliwości wywiązania się z przyjętego na siebie zobowiązania wynikającego z zawartej umowy kredytowej nr (...) na zakup w systemie sprzedaży ratalnej laptopa marki H. składając w tym celu nierzetelne oświadczenie o osiągniętych zarobkach i swoim zatrudnieniu w Firmie (...) w R. przy ul. (...) do dnia 05.02.2012r. na czas nieokreślony na stanowisku pracownika ogólnobudowlanego z

miesięcznym wynagrodzeniem netto 2000 zł, w której w rzeczywistości nie był zatrudniony, a które to oświadczenie miało istotne znaczenie dla uzyskania przedmiotowego kredytu.

Na podstawie art. 286 § 1 kk odpowiedzialności karnej podlega ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Czynność sprawcza polega zatem na doprowadzeniu innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Przez doprowadzenie należy rozumieć wywołanie niekorzystnej dla pokrzywdzonego decyzji rozporządzającej mieniem. Do oszustwa dochodzi tylko wtedy, kiedy sprawca działa w określony sposób, mianowicie wprowadzając w błąd, wyzyskując błąd lub wyzyskując niezdolność pokrzywdzonego do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Wprowadzenie w błąd polega na podjęciu przez sprawcę podstępnych zabiegów prowadzących do wywołania u pokrzywdzonego mylnego wyobrażenia o rzeczywistości.

Oszustwo określone w art. 286 § 1 kk jest przestępstwem materialnym. Skutek stanowi niekorzystne rozporządzenie mieniem. Do momentu kiedy rozporządzenie nie nastąpi, można mówić tylko o usiłowaniu oszustwa, z chwilą rozporządzenia zostaje ono dokonane.

Stronę podmiotową oszustwa stanowi zamiar bezpośredni. Jest to przestępstwo kierunkowe. Celem do którego zmierza sprawca jest osiągnięcie korzyści majątkowej.

Przestępstwa z art. 297 § 1 kk dopuszcza się ten, kto w celu uzyskania dla siebie lub kogo innego, od banku lub jednostki organizacyjnej prowadzącej podobną działalność gospodarczą kredytu, pożyczki pieniężnej, poręczenia itp. przedkłada podrobiony, przerobiony, poświadczający nieprawdę lub nierzetelny dokument albo nierzetelne, pisemne oświadczenie dotyczące okoliczności o istotnym znaczeniu dla uzyskania wymienionego wsparcia finansowego, instrumentu płatniczego lub zamówienia.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy Sąd uznał, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzuconego mu przestępstwa.

Czyn popełniony przez D. S. charakteryzował się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Oskarżony godził w istotne dobra prawne jakimi są prawa majątkowe. Ponadto swoim zachowaniem wyrządził szkodę majątkową pokrzywdzonemu.

Czyn popełniony przez oskarżonego miał charakter zawiniony w stopniu znacznym. Oskarżony jest w wieku umożliwiającym ponoszenie odpowiedzialności karnej. W czasie popełniania czynu nie miał wyłączonej lub w znacznym stopniu ograniczonej z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych możliwości pokierowania swoim postępowaniem lub rozpoznania znaczenia swojego czynu. W czasie czynu był w pełni poczytalny i nie znajdował się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Dlatego też można postawić mu zarzut, iż postąpił wbrew prawu mając możliwość jego przestrzegania.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd uznał D. S. za winnego czynu z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i na zasadzie art. 286 § 1 kk w zw. art. 11 § 2 kk (powinno być 11 § 3 kk, a więc doszło do oczywistej omyłki pisarskiej) – przy zastosowaniu przepisu art. 4 § 1 kk do całości wyroku (k. 135) - skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności. Na zasadzie art. 69 § 1 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat. Na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. Na zasadzie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonego D. S. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez uiszczenie kwoty 2713zł na rzecz pokrzywdzonego S. C. Bank. Na zasadzie art. 44 § 1 kk orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pozycja 1 (k. 39). Na zasadzie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego D. S. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i zasądził koszty zastępstwa adwokackiego z urzędu .

Przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu, cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma osiągnąć. Uwzględnił w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej przestępstwem, brak jej naprawienia, motywację działania oskarżonego (w celu osiągnięcia korzyści majątkowej), zachowanie po popełnieniu przestępstwa, poprzednią karalność (k. 104 do 105), sytuację majątkową i zarobkową.

Sąd uznał, że w stosunku do oskarżonego zachodzą przesłanki określone w art. 69 § 1 kk pozwalające na warunkowe zawieszenie wykonania kary nieprzekraczającej 2 lat pozbawienia wolności, ponadto sąd uznał, że zawieszenie kary pozbawienia wolności jest wystarczające dla osiągnięcia celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

Sąd zastosował przepis art. 4 § 1 kk, zgodnie z którym jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową , jednak należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio , jeżeli jest względniejsza dla sprawcy.

Zdaniem Sądu ustawa obowiązująca poprzednio była względniejsza dla sprawcy, gdyż pozwalała na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat. Natomiast nowa ustawa w art. 69 § 1 kk pozwala warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstw nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary , a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie nie byłoby możliwości, pod rządem nowej ustawy , warunkowo zawiesić wykonania kary pozbawienia wolności, gdyż oskarżony był skazany na karę pozbawienia wolności (k. 1011) i taka możliwość występowała tylko pod rządem starej ustawy, którą sąd był zobligowany zastosować.

To samo dotyczy wniosku prokuratora o zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody z art. 46 § 1 kk. Przepis ten jest względniejszy wg starej ustawy, gdyż wg nowej ustawy konieczne byłoby zasądzenie odsetek od kwoty 2713 zł , do czego obliguje sformułowanie w przepisie art. 46 § 1 kk - „ stosując przepisy prawa cywilnego”, którego to sformułowania nie zawierał przepis art. 46 § 1 kk ustawy obowiązującej poprzednio. Również prokurator w swoim wniosku nie wniósł o nałożenie obowiązku naprawienia szkody z zasądzeniem ustawowych odsetek od określonego dnia.

Zdaniem Sądu wymierzona kara należycie spełni swój cel wychowawczy i zapobiegawczy, jest adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Z:

(...)

- (...)

R. dnia 22.04.2016r.